

حجج تاريخ الصلاة

DOMEN FÖR PERSONEN SOM INTE BER

Av

Imâm, Faqîh, 'Allâmah och Shaykh
Muhammad bin Sâlih bin 'Uthaymîn (d. 1421)

Översättning
www.darulhadith.com





COPYRIGHT 2016 DARULHADITH.COM

ALLT MATERIAL PÅ DENNA WEBBSIDA ÄR SKYDDAT AV UPPHOVSRÄTTSLAGEN

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Lov och pris tillkommer Allâh. Vi lovprisar Honom och ber Honom om hjälp och förlåtelse. Vi söker skydd hos Allâh från våra själars ondska och dåliga handlingar. Den Allâh vägleder, kan ingen missleda, och den Allâh missleder, kan ingen vägleda. Jag vittnar att det inte finns någon sann gud utom Allâh, ingen partner har Han, och jag vittnar att Muhammad är Hans slav och sändebud. Må Allâh hylla och sända fred över honom, hans ätt, hans följeslagare och alla som följer dem fram till Domedagen.

Vidare:

Många av dagens muslimer försummar och slarvar med bönen till en sådan grad att vissa av dem har slutat be helt utav nonchalans. I och med att ämnet är en väldigt stor fråga som dagens människor har prövats med och som de lärda i alla tider har haft delade åsikter om, vill jag skriva om det utmed min kapacitet. Avhandlingen kommer att sammanfattas av två kapitel:

- 1 – Domen för personen som inte ber.
- 2 – Konsekvenserna av avfall via avsaknad bön och annat.

Jag ber Allâh (ta'âlâ) att Han låter mig ha rätt.



DOMEN FÖR AVSAKNAD BÖN



Den här frågan hör till de större frågorna som de lärda i alla tider har haft delade åsikter om. Imâm Ahmad bin Hanbal (rahimahullâh) sade:

”Den som inte ber är otrogen. Hans otro är av den större sorten och utesluter honom ur religionen. Han skall avrättas om han inte ångrar sig och börjar be.”

Abû Hanîfah, Mâlik och ash-Shâfi‘î sade:

”Han är en trotsig syndare och hädar inte.”

Därefter blev de oeniga. Mâlik och ash-Shâfi‘î sade:

”Han skall avrättas som en syndare.”

Abû Hanîfah sade:

”Han skall straffas utan att avrättas.”

I och med att det råder delade åsikter i frågan så är det obligatoriskt att hänvisa den till Allâhs (ta‘âlâ) skrift och Hans sändebuds (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) Sunnah. Allâh (ta‘âlâ) sade:

وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ

”Vilken sak det än gäller där ni är oense, är det Allâh som har avgörandet.”¹

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ
إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا

”Troende! Lyd Allâh och lyd sändebudet och dem bland er åt vilka myndighet och ansvar anförtrotts; och om ni råkar i tvist om något, överlåt då avgörandet

¹ 42:10

åt Allâh och sändebudet, om ni tror på Allâh och den Yttersta dagen. Detta är bäst och det [gynnar] en riktig och lycklig utgång.”²

Ingens åsikt utgör ett argument mot den andre bara för att var och en anser att hans åsikt är korrekt. Inte heller har en åsikt mer rätt att godtas än en annan. Således är det obligatoriskt att referera frågan till en dom som dömer dem båda, nämligen Allâhs (ta ‘âlâ) skrift och Hans sändebuds (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) Sunnah. Om vi refererar oenigheten till Qur’ânen och Sunnah ser vi att de båda bevisar att den som inte ber är otrogen vars otro utesluter honom ur religionen.

² 4:59



BEVISEN UR QUR'ÂNEN



Allâh (ta'âlâ) sade i kapitlet ”at-Tawbah”:

فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ

”Men om de visar ånger, förrättar bönen och betalar allmosan, då är de era bröder i tron.”³

Han (ta'âlâ) sade i kapitlet ”Maryam”:

فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلَاةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهْوَاتِ فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ غِيًّا إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْئًا

”Men efter dem kom människor av sämre halt. De lät bönen falla i glömska och gick dit deras passioner drev dem; de skall drabbas av bitter besvikelse. Det gäller inte dem som visar ånger och blir troende och lever ett rättskaffens liv. De skall stiga in i paradiset och ingen orätt skall tillfogas dem.”⁴

Bevisningen i kapitlet ”Maryam” ligger i att Allâh säger om dem som slarvar med bönen och följer sina lustar:

إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا

”Det gäller inte dem som visar ånger och blir troende och lever ett rättskaffens liv.”

Det betyder att den som slarvar med bönen och följer sina lustar inte är troende.

Bevisningen i kapitlet ”at-Tawbah” ligger i att Allâh (ta'âlâ) satte tre villkor för vårt brödraskap med hedningarna:

1 – Att de ångrar sig för avguderiet.

³ 9:11

⁴ 19:59-60

2 – Att de förrättar bönen.

3 – Att de betalar allmosan.

Om de ångrar sig för avguderiet utan att be och betala allmosa, så är de inte våra bröder. Detsamma gäller om de ber utan att betala allmosa. Det religiösa brödraskapet upphör först när en person lämnar religionen helt och fullt. Det upphör inte endast på grund av synder eller mindre otro. Ser du inte hur Allâh (ta'âlâ) fastställde att dråparen är broder till den dräpte när Han sade:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلَى الْحُرُّ بِالْحُرِّ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأُنثَى بِالْأُنثَى
فَمَنْ عَفِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتَّبِعْ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدِّءِ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ

”Troende! I fall av blodsutgjutelse skall [regeln om] rättvis vedergällning gälla för er: den frie mannen [skall stå till svars] för [dråp på] en fri man, slaven för [dråp på] en slav, kvinnan för [dråp på] en kvinna. Och om en broder till honom vill efterskänka en del [av gärningsmannens skuld], skall en uppgörelse ingås i vederbörliga former och frågan om erläggande av skadestånd lösas i godo.”⁵

Detta trots att avsiktligt dråp är en av de gravaste synderna. Allâh (ta'âlâ) sade:

وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا

”För den som avsiktligen dödar en troende är straffet helvetet, och där skall han förbli till lång tid; han skall drabbas av Allâhs vrede och Allâh skall fördöma honom och utlämna honom åt det svåraste lidande.”⁶

Ser du inte vad Allâh (ta'âlâ) säger om de två troende grupperna som krigar mot varandra:

وَإِنْ طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا فَإِنْ بَغَتِ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَى فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّى تَفِيءَ إِلَى أَمْرِ اللَّهِ فَإِنْ فَاءَتْ فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ
الْمُقْسِطِينَ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

”Om två grupper av troende skulle råka i delo med varandra, försök då mäkla fred mellan dem, men om den ena [gruppen] grovt kränker den andras rätt,

⁵ 2:178

⁶ 4:93

ingrip då mot de skyldiga tills de fogar sig efter Allâhs bud; och, om de fogar sig, medla då mellan dem båda med rättvisa och opartiskhet. Allâh älskar de opartiska. De troende är bröder. Försona därför två bröder [som är oense] och frukta Allâh så att ni skall erfara barmhärtighet.”⁷?

Allâh (ta’âlâ) fastställde brödrskapet mellan den försonande gruppen samt de två stridande grupperna. Detta trots att det är otro att bekriга en muslim. al-Bukhârî och andra rapporterade via Ibn Mas’ûd (radhiya Allâhu ‘anh) som berättade att profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) sade:

”Förtal av en muslim är en trotsig synd och strid mot honom är otro.”⁸

Den här sortens otro utesluter dock inte honom ur religionen. Om den hade uteslutit honom ur religionen skulle det trosrelaterade brödrskapet inte kvarblivit. Den ädla Qur’ân-versen fastställer deras trosrelaterade brödrskap trots att de krigar mot varandra.

På så sätt vet man att avsaknad bön är större otro som utesluter personen ur religionen. Ty om den uteblivna bönen hade varit endast en synd eller en mindre otro skulle det religiösa brödrskapet inte upphört, liksom det inte upphör när den troende dödas och bekrigas.

Om någon undrar ifall vi också gör Takfîr på den som inte betalar allmosa, vilket kan förstås från versen i kapitlet ”at-Tawbah”, säger vi att vissa lärda gör faktiskt det. Det är en av Imâm Ahmads (rahimahullâh) åsikter. Jag tycker emellertid att den överväldigande åsikten är att han inte hädar. Han kommer dock att straffas väldigt hårt, något både Allâh (ta’âlâ) har nämnt i Sin skrift och profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) i sin Sunnah. Bland annat berättade Abû Hurayrah (radhiya Allâhu ‘anh) att profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) sade om straffet för den som inte betalade allmosa:

”Därefter ser han sin väg; antingen till paradiset eller också till Elden.”⁹

Det bevisar att han inte hädar. Ty om han hade hädat skulle han inte haft möjligheten att hamna i paradiset. Därmed går hadîthens uttryckliga skildring före versens underförstådda betydelse. Det är en välkänd princip inom Fiqh att det uttryckliga går före det underförstådda.

⁷ 49:9-10

⁸ al-Bukhârî (48) och Muslim (64).

⁹ Muslim (987).



BEVISEN UR SUNNAH



Beträffande bevisen från Sunnah, så sade profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam):

”Mellan mannen och avguderiet och otron är den uteblivna bönen.”¹⁰

Rapporterad av Muslim via Djâbir bin 'Abdillâh (radhiya Allâhu 'anhumâ).

Buraydah bin al-Husayb (radhiya Allâhu 'anh) berättade att han hörde Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) säga:

”Pakten som är mellan oss och dem är bönen. Den som lämnar den har hädat.”¹¹

Rapporterad av Ahmad, Abû Dâwûd, at-Tirmidhî, an-Nasâ'î och Ibn Mâdjah.

Den omtalade otron här är den större typen som utesluter personen ur religionen. Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) lät bönen vara skillnaden mellan de troende och de otrogna. Otrons religion är naturligtvis inte islams religion. Den som inte uppfyller den här pakten hör därmed till de otrogna.

Muslim rapporterade via Umm Salamah (radhiya Allâhu 'anhâ) att profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”Ni kommer att få ledare varpå ni kommer att vara bekanta med något och obekanta med något annat. Den som vet har rentvåtts och den som fördömer har skonats. Problemet är han som behagas och följer.” De sade: ”Allâhs sändebud! Skall vi inte bestrida dem?” Han svarade: ”Nej, inte så länge de ber.”¹²

Han rapporterade också via 'Awf bin Mâlik (radhiya Allâhu 'anh) som berättade att profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”Era bästa ledare är de som ni älskar och som älskar er och de som ber för er och som ni ber för. Och era värsta ledare är de som ni hatar och som hatar er och de som ni

¹⁰ Muslim (82).

¹¹ at-Tirmidhî (2621), an-Nasâ'î (463) och Ibn Mâdjah (1079). Autentisk enligt al-Albânî.

¹² Muslim (1854).

förbannar och som förbannar er.” Det sades: ”Allåhs sändebud! Skall vi inte ta bort dem med svärdet?” Då sade han: ”Nej, inte så länge de förrättar bönen bland er.”¹³

De två sistnämnda hadîtherna bevisar att makthavarna skall bestridas och bekrigas om de inte förrättar bönen. Det är inte tillåtet att bestrida och bekriga makthavarna om de inte gör en klar otro som vi har bevis för från Allâh (ta’âlâ). ‘Ubâdah bin as-Sâmit (radhiya Allâhu ‘anh) sade:

”Profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) kallade på oss och vi lovade honom trohetslöftet om att lyssna och lyda villigt och motvilligt, under enkla tider och svåra tider, när någon prioriteras före oss och att vi inte tvistar med makthavarna så länge ni inte ser en klar och tydlig otro som ni har bevis för från Allâh.”¹⁴

Det betyder att makthavarnas uteblivna bön, som profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) förknippade revolten mot dem med, är ett bevis från Allâh för deras klara otro.

Det står varken i Qur’ânen eller Sunnah att den som inte ber inte är otrogen eller att han är troende. Det yttersta som har nämnts i ämnet är bevis som understryker dygden och belöningen i Tawhîd och trosbekännelsen att det inte finns någon sann gud utom Allâh och att Muhammad är Allåhs sändebud. Dessa bevis är antingen inskränkta av faktorer som förhindrar en utebliven bön eller också nämns de i särskilda fall där människan ursäktas för att inte ha bätt. De kan också vara allmänna. I så fall skall de tolkas av bevisen som understryker att den som inte ber är otrogen. Bevisen för att den som inte ber är otrogen är specifika; det specifika går före det allmänna.

Om någon undrar i fall det är möjligt att tillämpa de omnämnda bevisen på den som inte ber därför att han förnekar börens plikt, säger jag att det är omöjligt på grund av två orsaker:

1 – Det betyder i så fall att beskrivningen som föreskriften har understrukit och förknippat domen med avskaffas. Föreskriften förknippade domen med avsaknaden och inte med förnekandet. Brödrskapet fastställdes via förrättandet av bönen och inte via erkännandet av dess plikt. Allâh (ta’âlâ) sade inte:

”Men om de visar ånger, erkänner börens plikt och betalar allmosan, då är de era bröder i tron.”

Profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) sade inte:

¹³ Muslim (1855).

¹⁴ al-Bukhârî (7055) och Muslim (1709).

”Mellan mannen och avguderiet och otron är förnekandet av bönen.”

”Pakten som är mellan oss och dem är erkännandet av bönen. Den som förnekar den har hädat.”

Om detta hade varit Allâhs (ta’âlâ) och Hans sändebuds (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) syfte, skulle en sådan förståelse varit tvärtemot klargörandet som Qur’ânen har förkunnat. Allâh (ta’âlâ) sade:

وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ

”Vi har uppenbarat denna gudomliga Skrift för dig, steg för steg, med klagörande av allt.”¹⁵

وَأَنزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ

”Och för dig har Vi uppenbarat Påminnelsen för att du skall klagöra för människorna allt som sänts till dem.”¹⁶

2 – Det betyder i så fall att hänsyn tas till en beskrivning som föreskriften inte har förknippat domen med. Att förneka de fem böernas plikt är otro om inte förnekaren ursäktas för sin okunnighet, oavsett om han ber eller inte. Om han ber fem gånger om dagen och uppfyller bönen alla villkor, pelare, plikter och rekommendationer samtidigt som han förnekar dess plikt utan någon ursäkt, så är han otrogen fastän han ber. Det bevisar att det är inkorrekt att vinkla bevisen på så vis att de tillämpas på den som inte ber för att han förnekar bönen plikt. Det bevisar också att den som inte ber är otrogen och utesluten ur religionen. Det har nämnts uttryckligt i hadîthen som Ibn Abî Hâtîm rapporterar i sin ”as-Sunan” via ‘Ubâdah bin as-Sâmit (radhiya Allâhu ‘anh) som sade:

”Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) befallde oss: ”Avguda inte något med Allâh och lämna inte bönen avsiktligt. Den som lämnar den avsiktligt och medvetet lämnar religionen.”¹⁷

Såsom detta är överensstämmande med de uppenbarade och återberättade bevisen, så är det även överensstämmande med det teoretiska förståndet. Hur kan en person vara troende och lämna bönen som är religionens pelare och som är så påbjuden att varje förnuftig troende månar om att förrätta den och så allvarlig att lämna att varje

¹⁵ 16:89

¹⁶ 16:44

¹⁷ al-Haythamî i ”Madjma’-uz-Zawâ'id” (4/216) och al-Hâkim (4/44).

förnuftig troende aktar sig för att lämna den och försumma den? Därmed saknar personen som inte ber tro.

Om någon undrar i fall det är möjligt att den omnämnda otron syftar på otacksamhet eller en mindre otro, liksom profetens (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) ord:

”Två saker är otro hos människorna; förtal av härkomst och jämmer över den döde.”¹⁸

”Förtal av en muslim är en trotsig synd och strid mot honom är otro.”,

säger jag att det är inkorrekt på grund av två orsaker:

1 – Profeten (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) sade att bönen är gränsen mellan otron och tron, de troende och de otrogna. En gräns dras ju för att skilja en sak från en annan. De två åtskilda sakerna är separerade och blandas inte.

2 – Bönen är en av islams pelare. Den aktuella otron är alltså av större slag som utesluter personen ur islam eftersom han har raserat en av islams pelare. Sådant är inte fallet med otron som tillämpas på personen som gör en handling som är otro.

3 – Det finns andra bevis som understryker att den aktuella otron utesluter personen ur religionen. Sålunda skall den otron tolkas utmed de andra bevisen så att de blir överensstämmande med varandra.

4 – Otron i de olika texterna varierar. När det kommer till avsaknaden av bönen så sade profeten (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam):

”Mellan mannen och avguderiet och otron är den uteblivna bönen.”

Han nämnde otron i bestämd form vilket bevisar att det rör sig om en verklig otro i motsats till otron som nämns i obestämd form eller verbformat. I så fall betyder det att handlingen hör till otron eller att det är otro i just den handlingen, inte otron som utesluter dess utövare ur religionen.

Shaykh-ul-Islâm Ibn Taymiyyah sade om profetens (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) ord:

”Två saker är otro hos människorna; förtal av härkomst och jämmer över den döde.”

”Det betyder att dessa två egenskaper finns hos människorna. De båda egenskaperna är otro eftersom de hör till otrogna handlingar. De finns hos människorna. Men det betyder inte att den som faller i någon form av otro är otrogen helt och fullt förrän

¹⁸ Muslim (67).

riktig otro stadgas i honom. På samma sätt betyder det inte att den som faller i någon form av tro är troende förrän sann och riktig tro stadgas i honom. Det finns skillnad mellan otron som nämns i bestämd form däribland:

”Mellan mannen och avguderiet och otron är den uteblivna bönen.”
och otron som nämns i obestämd form.”¹⁹

När det klargörs att den som oskäligen låter bli att be är otrogen och utesluten ur religionen i enlighet med dessa bevis, tydliggörs det att Imâm Ahmad bin Hanbals åsikt är rätt. Det är även en av ash-Shâfi’îs två åsikter. Det nämnde Ibn Kathîr när han förklarade Allâhs (ta’âlâ) ord:

فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلَاةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهَوَاتِ فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ غِيًّا

”Men efter dem kom människor av sämre halt. De lät bönen falla i glömska och gick dit deras passioner drev dem; de skall drabbas av bitter besvikelse.”²⁰

Även Ibn-ul-Qayyim nämnde i ”Kitâb-us-Salâh” att det är en av Shâfi’iyyahs två åsikter och at-Tahâwî citerade den från självaste ash-Shâfi’î.

Samma åsikt har majoriteten av följeslagarna. Flera lärda har till och med utropat deras samstämmighet om den. ‘Abdullâh bin Shaqîq sade:

”Muhammads (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) följeslagare ansåg ingen utebliven handling vara otro fränsett bönen.”²¹

Rapporterad av at-Tirmidhî och al-Hâkim som autentiserade den utmed al-Bukhârîs och Muslims villkor.

Den kände Imâm Ishâq bin Râhûyah sade:

”Det har rapporterats autentiskt från profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) att den som inte ber är otrogen. Samma åsikt har de lärda haft alltsedan profetens (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) tid fram till idag; den som avsiktligt och oskäligen låter bli att be så att tiden går ut är otrogen.”

Ibn Hazm nämnde att samma åsikt rapporteras från ‘Umar, ‘Abdur-Rahmân bin ‘Awf, Mu’âdh bin Djabal, Abû Hurayrah och andra följeslagare. Därefter sade han:

¹⁹ Iqtidhâ’-us-Sirât al-Mustaqîm, sid. 70.

²⁰ 19:59

²¹ at-Tirmidhî (2622) och al-Hâkim (1/7).

”Vi känner inte till att någon följeslagare tyckte annorlunda.”

al-Mundhirî citerade detta i ”at-Targhîb wat-Tarhîb”²² och lade till följeslagare som ’Abdullâh bin Mas’ûd, ’Abdullâh bin ’Abbâs, Djâbir bin ’Abdillâh och Abûd-Dardâ’ (radhiya Allâhu ’anhum). Därefter sade han:

”Utöver följeslagarna så har samma sak även sagts av Ahmad bin Hanbal, Ishâq bin Râhûyah, ’Abdullâh bin al-Mubârak, an-Nakha’î, al-Hakam bin al-’Utaybah, Ayyûb as-Sikhtiyânî, Abû Dâwûd at-Tayâlisî, Abû Bakr bin Abî Shaybah, Zuhayr bin Harb och andra.”

Om någon undrar hur man skall förhålla sig till bevisen som brukas av dem som inte anser att den som inte ber är otrogen, svarar jag att de bevisen säger inte att en sådan person inte är otrogen eller att han är troende eller att han inte inträder i Elden eller att han skall till paradiset och dylikt. Den som funderar på dem inser att de kan delas upp i fem kategorier och att ingen kategori motsäger bevisen som nyttjas av dem som säger att han är otrogen.

Den första kategorin: Svaga och otydliga hadîther. Den som argumenterar med dem försöker förgäves fästa sig vid dem.

Den andra kategorin: Det utgör inget bevis alls i frågan. Exempel på det är deras bevisning med Hans (ta’âlâ) ord:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدِ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا

”Allâh förlåter inte dem som avgudar med Honom, men Han förlåter den Han vill hans mindre synder; den som avgudar med Allâh har sannerligen gjort sig skyldig till en oerhörd synd.”²³

Allâhs ord:

مَا دُونَ ذَلِكَ

”... hans mindre synder...”

syftar på synder som är mindre än avguderi, inte andra synder än avguderi. Den som beljugar något av det som Allâh eller Hans sändebud (sallâ Allâhu ’alayhi wa sallam) har sagt är otrogen och har gjort sig skyldig till en oförlåtlig otro ehuru hans synd inte är avguderi.

²² at-Targhîb wat-Tarhîb (565). Autentisk enligt al-Albânî i ”Sahîh-ut-Targhîb wat-Tarhîb” (1/367).

²³ 4:48

Och om vi skulle säga att det syftar på alla andra synder än avguderi, så är versen allmän och specificerad av andra bevis som understryker otron. Otron som utesluter utövaren ur religionen hör till de oförlåtliga synderna ändock de inte är avguderi.

Den tredje kategorin: Allmänna bevis som specificeras av haditherna som bevisar att den som inte ber är otrogen. Exempel på ett sådant bevis är profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) ord:

”Det finns inte en slav som vittnar att det inte finns någon sann gud utom Allâh och att Muhammad är Hans slav och sändebud utan att Allâh förbjuder honom för Elden.”²⁴

Detta är en formulering. Det finns liknande formuleringar rapporterade av Abû Hurayrah²⁵, 'Ubâdah bin as-Sâmit²⁶ och 'Utbân bin Mâlik (radhiya Allâhu 'anhum).

Den fjärde kategorin: Allmänna bevis som är inskränkta på så vis att de inte kan inkludera avsaknaden av bönen. Exempel på sådana bevis är profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) ord:

”Allâh har förbjudit Elden för den som säger att det inte finns någon sann gud utom Allâh och avser Allâhs ansikte med det.”²⁷

”Ingen vittnar ärligt från sitt hjärta att det inte finns någon sann gud utom Allâh och att Muhammad är Allâhs sändebud utan att Allâh förbjuder honom för Elden.”

En uppriktig och ärlig trosbekännelse hindrar personen lämna bönen. Ingen person uttalar den ärligt och uppriktigt utan att han också ber. Bönen är ju islams pelare och kontakten mellan slaven och hans Herre. Om han verkligen är ärlig och söker Allâhs belöning så kommer han att göra det som tar honom dithän och undvika det som hindrar honom från den. Om en person verkligen är ärlig när han säger att det inte finns någon sann gud utom Allâh och att Muhammad är Allâhs sändebud så kommer den ärligheten få honom att be uppriktigt för Allâhs (ta'âlâ) sak och på Allâhs sändebuds (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) vis. Det är vad en uppriktig trosbekännelse fordrar.

Den femte kategorin: Bevis som är inskränkta av tillstånd som ursäktar den uteblivna bönen. Exempel på en sådan hadith är den som rapporteras av Ibn Mâdjah

²⁴ al-Bukhârî (128), Muslim (33) och Ahmad (5/229).

²⁵ Muslim (27).

²⁶ Muslim (29).

²⁷ al-Bukhârî (425) och Muslim (33).

via Hudhayfah bin al-Yamân (radhiya Allâhu 'anh) som berättade att Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”Islam kommer att tvina bort liksom mönstren på ett tyg till dess att varken fastan, bönen, andakten eller välgörenheten kommer att kännas. Allâhs ('azza wa djall) skrift kommer att lyftas upp en natt och inte ens en vers kommer att förbli på jorden. Grupper av människor skall förbli. Gamla män och kvinnor skall säga: ”Vi upplevde att våra fäder sade 'det finns ingen sann gud utom Allâh' och vi säger samma sak.”
Silah sade: ”Vad gagnar 'det finns ingen sann gud utom Allâh' dem om de varken känner bönen, fastan, andakten eller välgörenheten?” Hudhayfah vände sig bort från honom varpå han upprepade frågan tre gånger. Efter den tredje gången vände sig Hudhayfah mot honom och sade: ”Silah! Det räddar dem från Elden!” Han sade det tre gånger.”²⁸

De som skall undkomma Elden tack vare trosbekännelsen kommer att vara ursäktade för att inte ha praktiserat islams föreskrifter på grund av okunnighet om dem. De kommer att göra det de klarar av. Deras tillstånd påminner om dem som dog innan föreskrifterna ålades eller innan de hann praktisera dem. Exempel på en sådan person är han som dör direkt efter att ha uttalat trosbekännelsen eller konverterar till islam i ett otroget land och dör innan han får reda på föreskrifterna.

Sammanfattningsvis kan den här åsiktens bevisning inte rubba bevisningen som brukas av dem som säger att den som inte ber är otrogen. De som inte anser att han är otrogen använder sig av bevisningar som antingen är svaga och otydliga, bevisningar som inte utgör något bevis över huvud taget, allmänna bevis som är inskränkta på så vis att de inte kan inkludera avsaknaden av bönen, bevis som är inskränkta av tillstånd som ursäktar den uteblivna bönen eller också allmänna bevis som specificeras av hadîtherna som bevisar att den som inte ber är otrogen.

²⁸ Ibn Mâdjah (4121) och al-Hâkim (4/473). Autentisk enligt al-Hâkim och al-Albânî i ”Sahîh Sunan Ibn Mâdjah” (3/326).



KONSEKVENSERNA AV AVFALL VIA AVSAKNAD BÖN OCH ANNAT



Avfall medför domar som berör både det här livet och livet efter detta. Härmed lyder några av domarna som berör det här livet:

1 – Myndigheten faller

En avfälling får inte ha någon som helst myndighet vari islam är ett krav. Utmed det saknar avfällingen myndighet över sina minderåriga barn och andra. Han får inte heller gifta bort kvinnliga anhöriga liksom döttrar och andra. Våra lärda (rahimahumullâh) har uttryckligt sagt i sina böcker att det krävs att förmyndaren är muslim för att gifta bort en muslimsk kvinna. De säger också att den otrogne saknar myndighet över en muslimsk kvinna. Ibn 'Abbâs (radhiya Allâhu 'anhumâ) sade:

”Inget giftermål är giltigt utan en förnuftig förmyndare.”

Det högsta förnuftet är islam och den lägsta dumheten är otro och avfall från islam. Allâh (ta'âlâ) sade:

وَمَنْ يَرْتَدَّ عَنْ مِلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَنْ سَفِهَ نَفْسَهُ

”Vem utom den tanklöse, den lättsinnige, vänder ryggen åt Ibrâhîms tro?”²⁹

2 – Arvsrätten faller

Den otrogne får inte ärva sina muslimska släktingar; en otrogen får inte ärva en muslim och en muslim får inte ärva en otrogen. Usâmah bin Zayd (radhiya Allâhu 'anhumâ) berättade att profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”Muslimen ärver inte den otrogne och den otrogne ärver inte muslimen.”³⁰

3 – Inträde i Makkah och dess heliga område förbjudet

Allâh (ta'âlâ) sade:

²⁹ 2:130

³⁰ al-Bukhârî (6764) och Muslim (1614).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا

”Troende! Avgudadyrkarna är orena! Efter utgången av detta år skall de därför inte tillåtas närma sig den heliga Moskén.”³¹

4 – Slakten av boskapen blir olovlig

Boskap är kamel, nötkreatur, lamm och andra djur som måste slaktas för att vara lovliga att ätas. För att köttet skall vara lovligt krävs det att slaktaren är muslim, jude eller nasaré. Det är alltså inte lovligt att äta djuret som är slaktat av en avfälling, avgudadyrkare, zoroastrier och deras jämlingar. al-Khâzin sade i sin Qur'ân-tolkning:

”Det råder samstämmighet om att köttet som är slaktat av zoroastrier och andra avgudadyrkare bland arabiska hedningar, idoldyrkare och skriftlösa folkslag är förbjudet.”

Imâm Ahmad sade:

”Jag känner inte till att någon säger annorlunda frånsatt att personen är en innovatör.”

5 – Förbjudet att be begravningsbönen för en avfälling

Det är även förbjudet att be om förlåtelse och nåd för honom. Allâh (ta'âlâ) sade:

وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ
وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ

”Be aldrig för någon av dem som dött och stå inte vid hans grav; de hädade Allâh och Hans sändebud och de dog med trots i sinnet.”³²

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولِي قُرْبَى مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ
أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ وَمَا كَانَ اسْتِغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَنْ مَوْعِدَةٍ وَعَدَّهَا إِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ أَنَّهُ
عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ

”Det anstår inte profeten och inte heller de troende att be om syndernas förlåtelse för avgudadyrkare, även om de hörde till deras nära anförvanter,

³¹ 9:28

³² 9:84

sedan det klagjorts för dem att Elden är deras arvedel. Och Ibrâhîms bön att hans fader skulle förlåtas var ingenting annat än uppfyllelsen av ett löfte till denne, men när det blev klart för honom att fadern var en fiende till Allâh, tog han avstånd från honom. Ibrâhîm var ömsint och fördragsam.”³³

Att be om förlåtelse och nåd för den otrogne, oavsett otro, är en överskridande handling, ett drivande gäck med Allâh och en avvikelse från de troendes väg. Hur kan en person som tror på Allâh och den Sista dagen be om förlåtelse och nåd för en person som dog i ett otroget tillstånd och var fiende till Allâh (ta’âlâ)? Allâh (‘azza wa djall) sade ju:

مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ

”Den som är Allâhs fiende och fiende till Hans änglar och Hans sändebud och till Djibrîl och Mîkâl [skall veta att] Allâh är fiende till de otrogna.”³⁴

I den här versen klagör Allâh (ta’âlâ) att Han är fiende till alla otrogna. En muslim är ålagd att ta avstånd från alla otrogna. Allâh (ta’âlâ) sade:

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِّمَّا تَعْبُدُونَ إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ

”Ibrâhîm talade till sin fader och sitt folk och sade: ”Jag avsvär mig allt ansvar för allt som ni dyrkar! [Jag dyrkar] ingen annan än Honom som har skapat mig, och Han skall leda mig på rätt väg!”³⁵

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاءٌ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحَدَهُ

”Ett gott föredöme har ni i Ibrâhîm och de som följde honom, när de sade till sina landsmän: ”Vi är inte ansvariga för er och för det som ni dyrkar i Allâhs ställe och vi tar avstånd från er. Fiendskap och hat skall råda mellan oss och er ända till dess ni tror på Allâh allena.”³⁶

På så sätt kommer han även att rätta sig efter Allâhs sändebud. Allâh (ta’âlâ) sade:

³³ 9:113-114

³⁴ 2:98

³⁵ 43:26-27

³⁶ 60:4

وَأَذَانٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ وَرَسُولُهُ

”Allâh och Hans sändebud tillkännager för alla människor på den Stora vällfärdens dag: ”Allâh avvisar [allt samröre med] avgudadyrkarna, och Hans sändebud [gör detsamma].”³⁷

Till trons hårdaste knutar hör att du älskar för Allâhs sak, hatar för Allâhs sak, stöttar för Allâhs sak och hyser agg för Allâhs sak så att din kärlek, ditt hat, ditt stöd och ditt agg är underordnade Allâhs (‘azza wa djall) välbehag.

6 – Det är förbjudet för den otrogne att gifta sig med en muslimsk kvinna

Han är ju otrogen och den otrogne får inte gifta sig med en muslimsk kvinna, vilket är bekräftat i uppenbarelsen och av samstämmigheten. Allâh (ta‘âlâ) sade:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا جَاءَكُمُ الْمُؤْمِنَاتُ مِهَاجِرَاتٍ فَاِمْتَحِنُوهُنَّ اللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِهِنَّ فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ

”Troende! När troende kvinnor som har utvandrat kommer till er, förhör dem! Ingen utom Allâh känner deras tro, men om ni har övertygat er om att de är troende, sänd då inte tillbaka dem till de otrogna; deras män har inte [längre] rätt att leva med dem och de har inte rätt att leva med sina män.”³⁸

Ibn Qudâmah sade:

”Angående de otrogna utom Bokens folk, så är de lärda enade om att det är förbjudet att gifta sig med deras kvinnor och äta av deras slakt.”³⁹

Han sade också:

”Det är förbjudet att gifta sig med en kvinnlig avfälling oavsett religion som hon har konverterat till. Hon anses inte ha fått samma dom som anhängarna av religionen som hon har konverterat till, än mindre att hon skall vara lovlig.”

Han sade också i kapitlet om avfall:

³⁷ 9:3

³⁸ 60:10

³⁹ al-Mughnî (6/592).

”Om han gifter sig så är hans giftermål ogiltigt eftersom han inte får förbli gift i det tillståndet. Om det är förbjudet att förbli gift i ett visst tillstånd så är det även förbjudet att inledningsvis gifta sig i det tillståndet. Exempel på det är den otrogenes giftermål med en muslimsk kvinna.”⁴⁰

I Hanafiyyahs bok ”Madjma’-ul-Anhar” står det:

”Enligt följeslagarnas (radhiya Allâhu ‘anhum) samstämmighet är det ogiltigt att gifta sig med en avfälling.”⁴¹

Du ser hur uttryckligt han säger att det är förbjudet att gifta sig med en kvinnlig avfälling och att det är ogiltigt att gifta sig med en avfälling.

Vad händer om avfallet äger rum under äktenskapet? Ibn Qudâmah sade:

”Om en av makarna avfaller innan enrum, upphävs äktenskapet omedelbart. I så fall ärver ingen den andre. Och om han avfaller efter enrum, så har Imâm Ahmad två åsikter. En är att separationen skall ske direkt medan en annan är att hon skall genomgå sin vänteperiod.”⁴²

Han sade också att de flesta lärda anser att avfall innan enrum orsakar direkt separation och nämnde bevisen för det. Mâlik och Abû Hanîfah anser även att avfall efter enrum orsakar omedelbar separation medan ash-Shâfi’î anser att hon skall genomgå sin vänteperiod.⁴³

Det fordrar att de fyra imamerna är enade om att äktenskapet upphör via en av makarnas avfall. Om avfallet sker innan enrum, upphävs äktenskapet omedelbart. Och om det sker efter enrum, anser Mâlik och Abû Hanîfah att det sker omedelbart medan ash-Shâfi’î anser att hon skall genomgå sin vänteperiod. Från Ahmad har som sagt båda åsikterna rapporterats. Ibn Qudâmah sade:

”Om båda makarna avfaller tillsammans, så är deras dom densamma ifall en av dem avfaller; om avfallet sker innan enrum upphävs äktenskapet direkt. Upphävs det också omedelbart om det sker efter enrum eller skall hon genomgå en vänteperiod? Ahmad har två åsikter i frågan. Det är ash-Shâfi’îs åsikt.”⁴⁴

⁴⁰ 8/130.

⁴¹ 1/302.

⁴² al-Mughnî (6/298).

⁴³ al-Mughnî (6/639).

⁴⁴ al-Mughnî (6/640).

Sedan nämnde han Abû Hanîfahs åsikt om att deras äktenskap inte upphävs eftersom deras religioner är inte olika varandra och på så vis påminner de om makarna som konverterar till islam tillsammans. Därefter avvisade han såväl den jakande analogin som den nekande analogin.

När det är klargjort att det är ogiltigt för en muslim att gifta sig med en avfälling i enlighet med Qur'ânen och Sunnah och att den som inte ber är otrogen i enlighet med Qur'ânen, Sunnah och de flesta följeslagarnas åsikt, framgår det att det är ogiltigt för en man som inte ber att gifta sig med en muslimsk kvinna. Hon blir inte lovlig för honom med den vigseln. Och om han ångrar sig och konverterar till islam måste de vigas på nytt. Samma dom gäller kvinnan som inte ber.

Sådana är dock inte de otrognas giftermål. Om en otrogen man gifter sig med en otrogen kvinna varpå hon konverterar till islam innan enrum, upphävs äktenskapet. Och om hon konverterar till islam efter enrum, upphävs det inte. Därmed får hon vänta. Om han konverterar till islam innan hennes vänteperiod går ut, förblir hon hans maka. Och om vänteperioden går ut innan han konverterar till islam, har han ingen mer rätt till henne. Det klargör att äktenskapet upphävs med hennes konversion.

På profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) tid brukade de otrogna konvertera till islam tillsammans med sina makar. Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) godkände deras äktenskap. Det enda undantaget är ifall det finns ett kvarstående hinder i äktenskapet liksom att makarna var zoroastrier och nära släktingar. Om ett sådant par konverterar till islam skall de separeras på grund av att de fortfarande är förbjudna för varandra.

Den här frågan är inte som den om muslimen som hädar för att han inte ber och sedan gifter sig med en muslimsk kvinna. En muslimsk kvinna får inte gifta sig med en otrogen man, vilket är som sagt bekräftat i uppenbarelsen och av samstämmigheten, ändock han är en ursprunglig hedning och ingen avfälling. Om en otrogen man gifter sig med en muslimsk kvinna så är deras äktenskap ogiltigt varpå de måste separeras. Om han konverterar till islam och vill gifta sig med henne får de vigas på nytt.

7 – Domen för barnen som föds av en muslimsk kvinna som är gift med en person som inte ber

Vad modern beträffar, så är barnen hennes i alla fall. Vad mannen beträffar, så är de även hans barn enligt åsikten som inte anser att den som inte ber är otrogen. Enligt dem är det giftermålet giltigt. Angående den korrekta åsikten som säger att han är otrogen kan fallet detaljeras på följande vis:

1 – Om mannen varken vet eller anser att hans giftermål är ogiltigt, anses barnen vara hans. Enligt honom är samlaget lovligt och således anses samlaget vara tvetydigt. Barn som kommer från tvetydiga samlag tillskrivs fadern.

2 – Om mannen vet och anser att hans giftermål är ogiltigt, anses barnen inte vara hans. I det här fallet har barnen blivit till via en person som anser att hans samlag är olovligt eftersom han har det med en kvinna som är olovlig för honom.

Härmed lyder några av de avfallsrelaterade domarna som berör livet efter detta:

1 – Änglarna fördömer och förkastar honom och slår honom i ansiktet och på ryggen. Allâh (ta'âlâ) sade:

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ذَٰلِكَ
بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ

”Om du kunde se de otrogna när änglarna i dödsögonblicket tar emot deras själar och slår dem i ansiktet och i ryggen, medan [de ropar]: ”[Ni skall få] pröva förbränningsens plåga, följden av vad ni har sänt framför er [till domen]; Allâh låter inga slavar lida orätt!”⁴⁵

2 – Han kommer att återuppstå med de otrogna och avgudadyrkarna därför att han tillhör dem. Allâh (ta'âlâ) sade:

احْشُرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَزْوَاجَهُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَاهْدُوهُمْ إِلَى صِرَاطِ الْجَحِيمِ

”För samman de orättfärdiga och deras gelikar med dem som de tillbad i Allâhs ställe, och visa dem vägen till helvetet.”⁴⁶

Gelikar här syftar på samma sorts människor, nämligen 'för samman de orättfärdiga och deras jämlikar bland de otrogna och orättfärdiga'.

3 – Han kommer att förbli i helvetet till evig tid. Allâh (ta'âlâ) sade:

إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَّا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا يَوْمَ تُقَلَّبُ
وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَا لَيْتَنَا أَطَعْنَا اللَّهَ وَأَطَعْنَا الرَّسُولَ

”Allâh har utestängt de otrogna från Sin nåd och Han har en flammande Eld i beredskap för dem; där skall de förbli till evig tid och de skall inte finna någon som ger [dem] skydd och ingen hjälpare. Den Dag då deras ansikten skall

⁴⁵ 8:50-51

⁴⁶ 37:22-23

vändas på alla sidor i Elden, kommer de att ropa: ”Ack, om vi ändå hade lytt Allâh och lytt sändebudet!”⁴⁷

Härmed lider det viktiga ämnet som jag ville skriva om, och som många människor har prövats med, mot sitt slut.

Ångerns port står fortfarande öppen för den som vill ångra sig. Se därför till att ångra dig snabbt och uppriktigt inför Allâh (‘azza wa djall), beklaga dig över det förflutna, bestäm dig för att inte återfalla i det och gör många goda handlingar:

إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا
رَحِيمًا وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا

”De skall inte straffas som visar ånger och blir troende och lever ett rättskaffens liv. I stället för deras dåliga handlingar skall Allâh sätta goda handlingar, därför att Allâh är ständigt förlåtande, barmhärtig; och den som ångrar sig och [därefter] lever rättskaffens, har vänt tillbaka till Allâh i sann och uppriktig ånger.”⁴⁸

Jag ber Allâh (ta’âlâ) att Han visar oss den rätta vägen och vägleder oss allesammans till Sin raka väg som har beträts av dem som Han har välsignat med Sina gåvor – profeterna och de sanningsenliga och martyrerna och de som gjorde det goda och det rätta; inte de som har drabbats av vrede och inte de som har gått vilse!

Skrivet av

Allâhs (ta’âlâ) behövande slav
Muhammad bin Sâlih al-‘Uthaymîn

1407-02-23

⁴⁷ 33:64-66

⁴⁸ 25:70-71